

תת"ע 5212/03/21 - מדינת ישראל נגד אורנה טל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5212-03-21 מדינת ישראל נ' טל
בפני כבוד השופטת עידית פלאד

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורנה טל

הנאשםת

הכרעת דין

1. נגד הנאשםת הוגש כתב אישום בגין עבירה של נהיגה ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה אছזה או השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.
2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 31.05.2020 בשעה 09:25, בחריש, דרך ארץ פינת צאלון, נהגה הנאשםת ברכב פרטיה מסוג יונדי, ובעת שהרכב היה בתנועה אছזה או השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית.
3. הנאשםת הודהה נהיגה במקום ובזמן, וכפירה בנסיבות העבירה. הנאשםת טענה כי לא דיברה, ולא החזיקה בטלפון, וכי "יצאתי מקופה חולים, נכנסתי לאוטו, לקחתי את הטלפון מהמושב והדבקתי אותו למנשא. אולי הוא מדובר על הרגע זהה. אבל לא דיברתי ולא החזקתי את הטלפון" (עמוד 1 שורות 12-15).
4. ישיבת הוכחות התקיימה ביום 10.10.2021.
5. מטעם המאשימה העיד השוטר האוכף, אנאס כעביה, אשר ערך את הדוח ת/1 וצילם במצולמת הגוף את הסרטונים שהוגשו בדיסק ת/2; ומטעם ההגנה העידה הנאשםת עצמה.
6. בתום שמייעת הראיות, סיכמו הצדדים טיעונייהם בעל פה בפני.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסקין דין

7. לאחר שבchnerתי גרסאות הצדדים, הראות שהוגשו מטעם ושמעתה את עדויותיהם, ולנוכח התרשםותי הישירה מהעדויות, השתכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשمت עברה את העבירה המוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים.

8. תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה קובעת, כי אין לאחוז בטלפון או להשתמש בו ללא דיבורית. על פי הפסיקה, האחיזה בטלפון הניד בזמן הנהיגה מהו, כשלעצמה, עבירה לפי התקנה, ואין צורך להוכיח מהו השימוש המשמעותי אותו ביצע הנהיג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב (רע"פ 16/2010 **ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.04.2018)).

9. בעניינו, אין מחלוקת כי הנאשמת נהגה ברכבה הפרט, במועד ובמקום המצוינים בכתב האישום; אלא שלטענת הנאשמת, היא לא דיברה ולא החזיקה את הטלפון.

10. מטעם המאשימה העיד השוטר אנאס עביה, אשר ערך את הדוח ח 1/1, ציין בו: "במהלך אכיפת עבירות תנואה נעמדתי כיכר הזיתים בפינת צאלון כאשר אני מתצפת לעבר כביש דרך ארץ הבנANTI ברכב הנ"ל נהוג ע"י אישא כאשר בזמן הנהיגה החזיקה בידייה הימנית מכשיר טלפון בגובה הגה מיד נסעתה אחרת סימנתה לה לעצור במקומות בטוח ניגשתי לנוהגת בבקשת רשות הסברתי לנוהגת מהות העבירה ועל כך נרשם דוח זה הנהוגת הייתה לבדה חלונות שkopim קשר עין רציף מגן אויר נאה או ים

דברי מקבלת הדוח: הוצאהו והדבקתי אותו במתיקן".

בחקירהתו בפני העיד השוטר כי "בגдол אני זוכר את הרישום הדוח, ופרטים מעבר אני יכול להיעזר בסרטון מצלמת גוף ואני זוכר ... באותו יום לא כל דוח אני זוכר, אבל את הסיטואציה שלא אני כן זוכר כי ברישום סיום הדוח נאמר שאני דחפטתי, דברים שלא קשורים לדוח. لكن גם זכור לי הדבר הזה. כל מהלך הטיפול באירוע ורישום הקנס צולם. אני לא שוטר צער, ובטע לא א Abed את הפרנסה שלי בגלל דוח תנואה. אני אוכף חוק ולא עברין." (עמוד 3 שורות 20-26).

בחקירהתו הנגדית, כששאל השוטר האם ראה את הנאשמת בוודאות מחזיקה את הטלפון ביד, העיד השוטר: "בוודאי, אם היה לי סיכוי אחד אחוץ שלא החזקת לא הייתי רושם את הדוח, אני יודע מה זה 1000 ל". אני הכי רחמן עם דוחות והכי קל עם שיקול דעת, ואם רשותי דוח זאת אומרת שהחזקה את הטלפון ... א' את אומרת **שאני משקר, בסרטון של מצלמת הגוף אתאמתת שהחזקת את הטלפון, הסעיף מדובר על אחיזה או שימוש ואני לא יכולן לך לתור** הטלפון כדי לדעת מה עשית ואייר השתמשת ... אני לא יודע מאייפה יצאת, מאיפה נסעת, ציינתי את כל מהלך הטיפול בדוח, איפה נעמדתי ואיפה את עשית את העבירה. אם יש לך את האומץ להגיד שדחפטוי אותן אז את יכולה להגיד כל מני דברים וגם שלא החזקת את הטלפון ... אני עושה את העבודה שלי, אני לא מכיר אותן. אני שוטר וזה חלק מהתפקיד שלי לרשום דוחות על עבירות. עשית עבירה ואני רושם קנס." (עמוד 4 שורות 12-30).

עדות השוטר אמינה בעיני, והוא לא נסתירה בחקירה נגדית, ולא מצאתי כל סיבה לפיקפק באמינותו, ואני סבורה כי עדותו משקפת נאמנה את נסיבות המקירה.

מדובר במצב שהשוטר ראה את ביצוע העבירה במהלך פעולה אכיפה כאשר הוא עומד סטטי בኒידת ומתצפת לעבר הכביש, והיתה לו אפשרות ברורה להבחן בזודאות באחיזה בטלפון, כפי שצוין בדו"ח **ת/1**, וכי השוטר העיד בחקירותו בפני.

לכן יש להוסיף את סרטון המפגש עם הנגагט כפי שצולם במלצת הגוף של השוטר-**ת/2**, ממנו עולה כי בדבריה הראשונים של הנגאגט לשוטר, הכחישה הנאשמת כי אחזה בטלפון; ובהמשך אמרה: "אני לא החזקתי את הטלפון بي". אני לקחתתי את הטלפון כי אני נסעת לעבודה לחדרה... יש מצב שלקחתי אותו והנחתתי אותו פה במגנט. אני לא החזקתי אותו כי אין לי לדבר עכשו ואין לי עם מי להתעסק עכשו.". בהמשך, במועד קבלת הדו"ח, דבריה של הנאשמת היו: "אני חד משמעית לא החזקתי את הטלפון בי. אני לקחתתי את הטלפון והנחתתי אותו במקומו פה ... לא הייתה לי שום שיחת טלפון לא דיברתי בטלפון לא התכונתי להשתמש בו, הוציאתי אותו מהתיק ושםתי אותו במקומם שלו ... אני חשבתי שזאת תלונה קונטרנית והשוטר הזה דחף אותו ופגע بي והוא קיבל על זה תלונה". (הדגשות אינן במקור, ע.פ.).

בהקשר זה יזכיר, כי על פי הדיון, עצם אחיזת מכשיר הטלפון בידי בזמן נהיגה מהוות עבירה, וקיים איסור לאחיזה בטלפון אף מבלתי השתמש בו.

11. מטעם ההגנה העידה, כאמור, הנאשמת, אשר העידה כי "נסעתי בדרך ארץ, שמעתי מאחורה צפופים לא התיחסתי אליהם בהתחלה והמשכתי לנסוע". באיזשהו שלב הצפופים התגברו ואז התחיל לעשותות לי עם האורות ואז הבנתי שמתייחסים אליו ועצרתי בצד. הוא בא בבקשת רישיונות, לא הבנתי מה הוא בכלל רוצה ואז הוא אמר את הנושא של הטלפון, נגעתי בטלפון, הלחיץ אותו, לא הבנתי מה הוא רוצה מחי.ניסיתי לחשוב למה הוא אומר שנגעתי בטלפון ובאיזה סיטואציה הוא ראה שנגעתי בטלפון, ואז אמרתי אליו, כשיצאתி מקופה חולים הוא ראה שםתי את הטלפון במקנן על השימוש, וגם אז לא הייתי במצב של נסיעה, יצאאים מרחוב צדדי ופניתי ימינה ותוך כדי אליו שם. זה לא כביש, זה הכל עמוס שם. יצאתי מהחנייה וברגע שיצאתי מהחנייה יכול להיות שםתי את הטלפון, וזה הסיטואציה היחידה שיכולה הייתה שהחזקתי את הטלפון. המנשא של הטלפון היה מודבק בזמןו בשימוש ומעלה יש צזה כמו מוביל לכאן חלומות שעדי עכשו יש לי את זה באותו, יכול להיות שהזקי את המנשא, אבל חד משמעית לא החזקתי את הטלפון, לא דיברתי בטלפון ולא עשית שום דבר שהצדיק שהוא יעזור אותו ויתנהג כמו שהוא התנהג אליו", כוונתי בזורה הזאת שהוא מלחץ תני לי את הרישיונות, וגם כשאמרתי שהוא דחף אותו, שהוא דחף אותו להגיד את הדברים. אין לי סיבה לשקר, אין לי סיבה, אם הייתה לרגע חשכת שעשית ממשו לא בסדר הייתה משלמת את הדוח כמו ילדה טוביה, זה לא פיר, זה לא בסדר. זו התנהגות לא תקינה של עובד ציבור חד משמעית". (עמוד 5 שורות 22-8).

בחקירתה הנגדית העידה הנאשמת כי אין לך היכרות מוקדמת עם השוטר " ממש לא. מה לי ולמשטר. אני לא מכירה אותו". (עמוד 5 שורה 26); באשר לדבריה שנשמעו בסרטון שהשוטר דחף אותה והיא תגיש תלונה, העידה כי: "זה היה יותר מדי סערת רגשות באותו זמן. ... אני לא זכרת לבדוק מה היה שם. אם הייתה בטוחה שאני רוצה להתלוון מולו כי הוא פגע بي פיזית מהו היה עשה את זה, מכיוון שהכל היה לחץ אז לא עשית את זה. אם הייתה חשבתי שהוא דחף אותו פיזית אז הייתה בהחלט מתלוונת נגדו כדי שהוא לא יעשה את זה שוב". (עמוד 5 שורה 27 - עמוד 6 שורה 3); וכשנשאלה מה הלחץ אותה, העידה: "בזה שהוא משקר לי בפרצוף. שוטר בתפקיד ציבורו עומד מולי ומשקר ועומד ואומר שהחזקתי את הטלפון למרות שאין לא דיברתי בטלפון. ... זה בעצם השקר שלו. לא על הדוח. אם אני לא בסדר

אני יידה גדולה. השקר שלו שהבנאים עומדים מולו ומשקר לי במצב נחוצה. זה מה שהרתויה אוטה. יכול להיות כהרטמי את הטלפון למסח או שנגעתי במובייל אבל אני לא אחצתי בטלפון ולא דיברתי בטלפון." (עמוד 6 שורות 11-6), וכשנסאלה מאיפה הוציאה את הטלפון, העידה כי "הוא היה על המושב של האוטו אבל זה לא היה. אני לא הבנתי מה הוא רוצה. לאחוזה זה להחזיק משהו בידי אבל זה לא היה, מקסימום הנחתי במתוך ועל זה לא צריך לתת דוח. ההתנהגות הברוטלית, כל המצב הלא הוגן הזה לא נראה לי הגיוני" (עמוד 6 שורות 15-13).

12. לאחר ששמעתי את העדויות, ולنוכח התרשומות הישירה מהעדויות, הני מעדיפה את עדותה היחידה של השוטר האוכף, שהיא עקבית ברורה ואמינה, על פני עדות הנאשמה.

לענין יתרונות עדות השוטר על פני הנאשם שעה שמדובר בעדות מול עדות, והעדפת עדות שוטר על פני עדות הנאשם ראו ע"פ (מחוזי ירושלים) 40140/07 **יצחק אבישר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.05.2007); וע"פ (מחוזי תל אביב-יפו) 4004/98 **יוסף ורשבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.12.1998), שם עמד בית המשפט על יתרונות עדות השוטר על פני הנאשם שעה שמדובר בעדות מול עדות, "מילה כנגד מילה".

13. ובעניננו, אני סבורה כי לא נסתירה "עדיפות" עדות השוטר על פני עדות הנאשמה. עד התביעה, השוטר אמר כעבוריה, תיעד בדו"ח (**ת/1**) באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולבודאות הרלוונטיות לאיושם; ועודתו של השוטר האוכף הייתה ברורה, עניינית, עקבית, ומיהינה ולא נסתירה בחקירה נגדית, ושוכנעתי כי היא משקפת את העובדות כפי שראה אותן השוטר בעת ביצוע העבירה, לפיהו הנאשמה acha בטלפון.

יתרה מכך, עדותו של השוטר האוכף קיבלה למשה חיזוק בדברי הנאשמת עצמה, כעולה מסרטון המפגש עם הנגаг כפי שצולם במצלמת הגוף של השוטר (**ת/2**), בתשובהו לאיושם, וمعدותה בפני, לפיהם הוציאו ולקחה את הטלפון מהתיק והניחו אותו במתוךן.

גם דבריה של הנאשם שוטר האוכף במועד קבלת הדו"ח (כפי שנשמעו בסרטון ת/2), כי השוטר דחף אותה ופגע בה, עובדה שהתבררה בעדותה הנאשמת עצמה כלל לא נכונה-, מערערת את אמינות גרסת הנאשם ומחזקת את ראיות התביעה; ואני מקבלת בענין זה את גרסת הנאשמת לפיה "גם כשאמרתי שהוא דחף אותי, שהוא דחף אותי להיד דברים", והסביר המאוחר הינו לטעמי בלתי סביר ומלאכותי.

14. מכל הנימוקים הנ"ל, לאחר ש שקלתי את כל הראיות והעדויות, אמינה ועדיפה עלי גרסת השוטר; ולאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר שהנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

15. אשר על כן, הני מרשעה את הנאשمت בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן נהיגה, בニיגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, י"ט חשון תשפ"ב, 25 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים

